Charles Runyon

Sladká Helena

„Copak je s tebou, kupče? Už tě smlouva unavila?“

Postava zhroucená na řídící panel neodpověděla. Blaster přenesl hlavu po malých kousíčcích na vnitřní stěnu kopule. Skvrny byly zaschlé; ruka, která svírala blaster, se scvrkla. Život skončil před osmi měsíci; jen stroje běžely dál, uzavřely stanici, sterilizovaly vzduch a odeslaly signál vyšetřovacímu oddělení Mezihvězdné obchodní korporace na Belému-4.

Caři Bolin se nad bezhlavou mumii naklonil a přečetl žhnoucí písmena na kompultu. Z-10. Dešifrováno, byla to naléhavá žádost o evakuaci. Dotek odesílacího tlačítka by prosbu odpálil do koordinačního centra MOK na Solu-5, ale obchodník ji neodeslal.

Bolin vypáčil z vyschlých prstů blaster a přečetl si známku. D. E. Danko. Všechny přenosné zbraně byly nastaveny na pórovou strukuru majitele. Byl vypálen jediný náboj a vypálit ho mohl jedině Danko.

Smutný, známý příběh samoty, zoufalství... a smrti. Bolin zívnul a odebral se do skladové části. Po osmiměsíční pouti ve spacím člunu si připadal nemotorný a ztuhlý. Stačil jediný pohled a mohl si jako důvod Dankovy smrti škrtnout neúspěch. Bohatství Eutrie tu bylo srovnáno, svázáno a opatřeno popiskami: žoky sněhobílé merinové vlny, hromady duhových kožešin karejů a kůží kaffrejů, z nichž dvě by vydaly za B olinu v roční plat. Byly svázány do balíků po stovkách a vyrovnány podél zakřivené stěny jako dříví. Bolin jednu kožešinu, velikostí srovnatelnou s myší, vytáhl a přidržel si ji na tváň. Hlavou se mu rozlilo teplo. CítÚ, jak se mu rty roztáhly do bláznovského, šťastného úsměvu.

Odhodil podmanivou kožešinu pryč. „To by stačilo. Je taky práce, ne?“

Bolin stáhl z mrtvého těla svršky, vynesl je z kopule a nastavil svou zbraň na pomalý žár. Zatímco se mrtvola scvrkávala, otevřel příručku MOK a přednesl Poslední službu: „...z nerozlišené hmoty povstal, do nerozlišené hmoty se navrátil...“

Když zůstal pouze jemný prach, smetl jej do plastikového pytle a uložil jej spolu s osobními věcmi do předpisové krabice. Ghtěl ji poslat příští automatickou lodí. Jednou se možná dostane k Dankovým příbuzným - pokud nějaké má.

Další dvě hodiny strávil přebíráním inventáře. Kožešin nebylo tolik, aby automatickou loď zaplnily, ale jednoduchým výpočtem dospěl k závěru, že hodnota nákladu by činila více než milion galaktických peněžních jednotek.

Bolin došel k řídícímu panelu a zadal kód A-l. Tento kryptogram znamenal, že drahocenný náklad je připraven k odvozu. Bolin stiskl tlačítko ODESLAT - a na obrazovce naskočila rudá výstraha: *Dobiti energetických zdrojů si vyžádá týden. Ověř hlášení a potvrď.*

Výstraha zhasla a na Bolina náhle dolehla samota. Měl za sebou třiatřicet štací, ale nikdy nebyl takto daleko. Jedna zpráva týdně - pal! Kožešiny vydrží.

Udeřil do tlačítka nadepsaného ZRUŠIT.

„Tak proto se Danko odbouchl, co?“

Otevřel pult a zkontroloval záznam. Poslední zprávou, kterou Danko dokončil, byla žádost o

automatickou loď, s datem starším než osm měsíců. Bolin se zatahal za ušní lalůček. Automatické lodě vypravoval počítač ze Solu-5. Díky tomu, že cestovaly hyperprostorem, trvala jim cesta dvaadvacet hodin, bez ohledu na vzdálenost od cíle.

„Fajn," řekl Bolin. „Zavolal loď a ta sem určitě přiletěla. Samy se naložit nemůžou, a proto jsou naprogramované tak, aby třicet hodin zůstaly a pak odletěly zpátky. Danko zemřel" - vzpomněl si, kdy jeho oddělení přijalo signál - „dva dny po vyslání lodě, takže už tenkrát si musel ustřelit hlavu."

Bolin vylezl po spirálovém schodišti do observační kopule. Jeho ožehlý spací člun stál venku na přistávací ploše, nepoužitelný, jako plechovka: palivo pryč, výživné látky spotřebované. Smůla, že se záložní kapsle nedaly skladovat ve stanicích; chemikálie zabezpečující životní pochody totiž po několika dnech ztrácely stálost...

Za mýtinou se tyčila hradba džungle: pětadvacetimetrový chřest s purpurovými květy, keřovité shluky připomínající květák a karmínový přízemní lišejník, který rostl v ostrůvcích, takže to vypadalo, jako by země krvácela ze smrtelných ran. Na západě se rudé slunce klonilo do hráškově zeleného moře a dávalo obloze nádech čerstvé modřiny.

„Vypadá to vcelku normálně," prohlásil Bolin. „Ale něco Dankovi zabránilo loď naložit. Něco ho přinutilo, aby požádal o evakuaci. A když si uvědomil, že by na spací kapsli musel čekat šest dní, skočil po rychlejším řešení."

Bolin vyšel ven a obešel kopuli kolem dokola. Duroplast základu byl nepoškozený, nachová půda nerozryta. Vnitřek byl také nedotčený. Nic se nemohlo dostat dovnitř ani ven, protože stanice se v okamžiku, kdy Dankovo srdce přestalo tlouct, neprodyšně uzavřela.

V ložnici se zastavil, protože si všiml, že si tam někdo nakreslil kalendář a odškrtával dny. Měnícím se rukopisem tam někdo napsal košilatou básničku o isilijských děvčatech. Montáž z obrázků nahých žen prozrazovala ještě jiný žánr...

To všechno Bolinovi připomínalo, že za osm let, co společnost vlastnila licenci, se na stanici vystřídali tři další. Všichni podle záznamů dezertovali. Danko byl první, který zahynul ve službě, a tak se stal předmětem zájmu Bolinova oddělení.

Dezerce - trestaná ztrátou hodnosti, služebního postupu a postavení - a trvalým zařazením, do pracovního fondu. Pomalá sebevražda. Vzhledem k tomu, že společnost měla pod palcem veškerou dopravu v oblasti, dezertéři většinou našli útočiště mezi domorodci...

Bolin otevřel knihovnu, zavedl pásku do čtecího zařízení, polkl narkohypnopedickou tabletu a lehl si na palandu. Když se o půl hodiny později probudil, měl v hlavě 2000 slov z eutrijské slovní zásoby. Otevřel skříňku označenou *ZBOŽÍ* a vytáhl z ní dvě ampulky o velikosti palce, naplněné žlutohnědou kapalinou. Každá byla označena směnným ekvivalentem:

3 karejové 6 merin 1 kaffrej

Bolin si strčil ampulky do kapsy, překontroloval blaster a doplnil rezervní pouzdra na munici v opasku.

Když vyvezl z kopule vznásedlo, padla eutrijská noc. Jediný měsíc visel nad hlavou jako talíř roztaveného zlata. Od obou pólů planula polární záře a zbarvovala oblohu mihotavou žlutou, kobaltovou a červenou barvou. Bolin za sebou zavřel kabinu a vznesl se do vzduchu vonícího šeříkem.

Ve výšce 1700 metrů jeho infračervené čidlo zachytilo velký zdroj tepla na pobřeží. Vyladil obraz

a spatřil několik set doškových chýší,, táhnoucích se do vnitrozemí od obrovského kamenného zikkuratu. Na vrcholu pyramidy dřepěla socha obludně tlusté, bradavicemi pokryté ženy. Bolin její výšku odhadl na 30 metrů - a široká byla stejně jako vysoká. Mohl by se vznášedlem vystoupit až do některé z nosních dírek.

U bližší strany pyramidy byl shromážděn dav. Někteří seděli na zemi, jiní bezcílně bloumali kolem. Většina z nich se obracela k prázdné plošině u základny pyramidy. Bolin zesílil zvětšení a zaostřil na jednu postavu opřenou o laločnatý kmen stromu. Tvarem to byl humanoid, ale šupinatá kůže měla plazí lesk. Pod krkem mu v záhybech visela volná kůže. Z prostředku čela se zvedal žlutý hřebůiek jako u kohouta a zabíhal až do poloviny zad. Bolin ho sice prohlásil za samce, ale žádnou známku pohlaví na štíhlém, nahém trupu nenacházel.

Tiše přistál sto metrů od davu. Když vystoupil, vydal se k nim a sepnul ruce nad hlavou, t:ož bylo eutrijské znamení míru, hlavy se otočily k němu. Nikdo však neodpověděl, protože v tom okamžiku se ozvalo vzdálené zahřmění a z plošiny se vyvalil nachový dým. Z mlhy se náhle vztyčila postava.

Měla - tentokrát Bolin o pohlaví pochybnosti neměl -modrozelenou kůži, která se třpytila jako flitry. Zářivý

oranžový hřebínek jí zakrýval hlavu a ve žhnoucích záhybech jí spadal na záda. Její ňadra - dokonce i domýšlivé kurtizány na planetách rozkoše by jí mohly závidět jejich hrdé držení a pevné chvění, když vystupovala z vířících par a odhalovala zástupu nejvnitrnější tajemství svých vnad.

Až na to, že neměla co odhalovat. Od pasu dolů byla stejná jako ti nezajímaví tvorové kolem. Pravda, tvary měla hezčí, byla barevnější, ale...

Bolin si až teď uvědomil, že zadržuje dech, a dlouhým vzdechem jej vypustil. Její hlas mu vtekl do uší jako olej bublavě opouštějící láhev.

„Jsem Illynolalaimma,

nositelka vašeho rodu."

Samci kolem ní sborově zakrákali, vzduchové vaky pod bradou se jim při tom naduly jako balony.

„Bud zdráva, velká matko, Illynolalamuno."

Pak znovu promluvila žena:

„Oko Kakammino

klesá do Nasuminých prstů

a vy musíte jít do sněžné země."

„Topro tebe, Illynolalamuno," zaskřehotali muži.

A žena:

„Za osm jar se někteří z vás vrátí,

ti nejsilnější ze silných,

nejudatnější z udatných

z vás si zvolím svého druha.“

A muži sborem odpověděli:

„Přineseme ti oběti lásky, kůle kaffrejú, Illynolalamuno, Illynolalamuno, Illynolalamuno.“

Bolin se během zpěvu protlačil dopředu. Byl jenom deset metrů od pódia, když začala tancovat. Tekuté vlnění jejích údů mu rozpustilo oči; rozpárala ho jako kus látky a tu vpletla do svých pohybů. Mlhavě si uvědomoval, že muži kolem něj padli na břicha a plazí se k pyramidě.

Zvedla ruce. U nohou jí explodoval nachový oblak a zahalil její postavu. Když vítr cáry rozvál, byla pryč.

Bolin si všiml, že muži se seřadili před obloukovým vstupem v jednom rohu pyramidy. Každý něco nesl: ovoce, zvířata, ozdoby z mušlí, řezby. Bolin došel k tomu, který stál nejblíž otvoru. Vrcholkem hřebínku sahal Bolinovi sotva po ramena. Zvířeti, které nesl, by se dalo říkat pták, kdyby nemělo tesáky a oči na dvaceticentimetrových stopkách. Bolin se uklonil a pozdravil ho formálním pozdravem, kterým muž zdraví muže: „Kéž velká matka prodlouží čáru tvého života.“

Ostatní se na něj podívali očima se štěrbinovými zornicemi a zaskřehotali: „Kéž se vrátíš z lovu obtížen.“

Bolin si odkašlal. „Nebude vám vadit, když půjdu první? Musím zpátky do práce.“

Muž mu pokynul rukou a ustoupil. Bolin prošel obloukem, ale jakási žena mu zastoupila cestu. Byla vyšší než Bolin a na první pohled starší než ta, která tančila. Její kůže ztratila lesk a na svěšeném oranžovém hřebíhku byly skvrny.

„Nemůžeš přijít za Illynolalamunou bez oběti.“

Začínalo se to vyvíjet známým způsobem. Bolin upustil do napřažené dlaně ampulku se směnným zbožím a žena ho odvedla klesající chodbou dál. Vešli do klenuté komnaty, kterou skoro celou vyplňovala desetimetrová kopie monstrózní sochy z vrcholu pyramidy. Ukázala na otvor v základně postavy.

„Vejdi. Čeká.“

Bolin měl zvláštní pocit, když mezi kamennými koleny procházel. Bylo to pro vstup logické místo a Eutrjci neměli důvod, proč by měli být ohledně této části ženské anatomie prudérní, ale stejně...

Rozhrnul zavěs a vstoupil do kruhové místnosti vyložené ovčími kůžemi - bílé nekonečno, rušené pouze třpytivou nádherou postavy ležící na stupínku. Bolin ucítil bezejmennou, palčivou touhu a vzápětí se smířil s holou nemožností jejího naplnění. Uklonil se a spustil dlouhý uvítací rituál, kterým muž zdraví ženu: *„Unucoma nurinuri sómata...“*

Mávla rukou. „Posaď se, prosím. Znám tvůj jazyk.“

Začal se shýbat ke stupínku, když vtom si vzpomněl na druhou ampulku. Vytáhl ji z kapsy a podal ji. Když si ji brala, dotkla se svými prsty jeho. Překvapilo ho, že má kůži teplou a hebkou jako samet.

„K čemu vám to je?“

„Když jsme plné maličkých...“ naznačila hlazení nad spodní částí těla,“.. .zahání to bolest.“

Bolin si prohlížel její břicho. Vypadalo nezvykle bez pupku... bez čehokoli. Zřejmě sejí kůže v těhotenství natáhla, ale jak do takového stavu přišla a jak asi rodila?

Neochotně, s úsilím si uvědomil, proč přišel. Sedl si na okraj stupínku a zeptal se: „Znala jsi ty druhé?“

„Oni znali *mé*.“ Oči jí na okamžik zakryla stříbrná membrána. Nalila pohár až po okraj bledě žlutou tekutinou a postavila jej vedle něj. „Naši muži přinášejí dary, abych požehnala jejich lovu. Vaši muži přinášeli dary› abych pomohla jejich obchodu. Muži jsou všichni stejní.“ Znovu si lehla na rouna a odhalila růžové srpky záběr v podpaždí. „Říkají ti...“

„Bolin. A ty jsi fllynolalamuna.“

Znovu se mihla ta stříbřitá membrána. Bolin usoudil, že Eutrijci tak dávají najevo pobavení.

„Všechny samice jsou Illynolalamuna. Znamená to žena.“

„Vy nemáte osobní jména?“

„Není to u nás zvykem. Ale můžeš mi říkat Helena.“

Helena. Krásné jméno pro krásnou bytost. Chtělo se mu zůstat v její komnatě navěky, nosit jí jídlo a koupat se v nachovém teple jejích očí...

Pobídl svůj mozek k činnosti. „Který kupec ti říkal Helena?“

„Ten se žlutým hřebíhkein a modrýma očima. Bergson.“

„Co se s ním stalo?“

„On se *trauch*... jak tomu říkáte, oženil.“

„*Oženil? S* eutrijskou ženou?“

Usmála se. „Jiné ženy tu nejsou.“

„Chci ho vidět.“

Zaklonila hlavu a stříbřité membrány se zatřepetaly. Jeho žádost vyvolala eutrijský ekvivalent upřímného smíchu. Asi tak po minutě si otřela oči. „Muže je možné vidět až dvacet dob po *trauchování*. Odejdou... jinam.“

„Kam?“

„To ti nemůžu říct. Je to *cowoona* - tabu.“

„Ty tu vládneš...“

„Vládne velká matka. Já pouze sloužím. Zapomeňme na Bergsona. Chutná ti čaj?“

Bolin věděl, že nemá smysl pokoušet se prolomit primitivní tabu frontálním útokem. Usrkl z

pohání. Za prvním kyselým dojmem přišla olej ovitá rybí pachuť. „Dobrý - ale zpátky k těm kupcům. Znala jsi toho prvního?“

„Ano. To byl Winslow. Mysleli jsme, že je dobrý, ale poučili jsme se. Jednoho dne vyběhl ze stanice a vylezl na strom. Když si uvázal kolem krku provaz a skočil, mysleli jsme, že nás chce pobavit. Tenkrát jsme ještě nevěděli, že dýcháte jenom nosem. Čekali jsme dlouho, ale nic dalšího už neudělal.“

„Nevyhrožovali jste mu - nebo něco podobného?“

„Milovali jsme ho.“

Bolin zapudil představu oběšeného obchodmka. „Co se stalo tomu dalšímu?“

„Nbuka... ten nás rozesmál. Chtěli jsme, aby svou čáru života spojil s naší, ale on toužil po svých ženách. Když si přiletěla loď pro kožešiny, vlezl dovnitř a víckrát jsme ho nespatřily.“

Bolin se v duchu otřásl. Jenou viděl, jak z automatické lodě vynesli černého pasažéra - slintající trosku s prázdnýma očima, s hlavou vymazanou šesti po sobě jdoucími kosmickými záhyby. Nbuka musel vědět, co ho čeká.

„A Danko? Ten poslední?“

Zavřela oči. „To, co udělal, bylo *cowoona.*“

„Víš, proč to udělal?“

„Měl strach.“

„Ano, ale ... něco ho muselo vyděsit.“

„Není tu nic, co by mu mohlo ublížit. Byla to...“ Ukázala na svou hlavu. „Jeho představivost.“

Možná, usoudil Bolin. Ale ten, kdo měl kůže tak srovnané a označené, měl daleko k tomu, aby lezl po zdech. A ten první kupec se nepověsil proto, aby byla legrace, stejně jako Nbuka nevlezl do automatické lodi proto, že toužil po svých ženách. Ale... Bergson. Někde na planetě, mezi třemi miliony žabích lidí, chodí muž s blond vlasy a modrýma očima.

Bolin odložil čaj, rozloučil se a odešel.

Vznášel se 3 000 metrů nad chrámem a uvažoval, proč se mu nechce jít znovu za Helenou. Týden prohledával ostrovy v rovníkovém moři - moři, v němž bylo tolik řas, že i vichřice zvedaly svou silou jenom olejovitý zápach. Vesnice, které našel, byly menší než ta pod ním. Někteří domorodci si vzpomínali, že před časem zahlédli plavovlasého, modrookého kupce, ale jestli někdo věděl, kde je teď, tak si to nechával pro sebe. Mluvil většinou se ženami, které ho uvítaly čajem a vypadaly, že by daly i víc, ale žádná nebyla tak krásná jako Helena a žádná neznala jeho řeč. Muži byli podřízeným, poddaným plemenem, přestože jich bylo desetkrát více než žen. Mlčky pracovali na polích, sbírali jídlo - a lovili kožešiny.

Když vyhlédl levým průzorem ven, zahlédl na obzoru modravý nádech, který označoval začátek ledových polí. Vzpomněl si na muže, kterého tam našel. *Zmrzlá* kůže se z něj loupala v bílých cárech, žebra vystupovala. Bolin ho oživil a nabídl mu, že ho odveze domů. Malý Eutrijec však odmítl s tím, že nemá žádné kůže, které by mohl nabídnout ženám.

„Dám ti pár.“

„Je *cowoona* přijímat kůže od někoho jiného. Ale dal jsi mi sílu a já jich teď dostanu tolik, abych byl vybrán.“

„Co když nebudeš?“

„Půjdu znovu na lov.“

„Co když budeš na lov moc starý?“

„Odejdu na Ostrov smrti, Magrumando.“

Bolin mu dal balíček ze svých zásob (zbraně byly také *cowoona),* vysadil ho na sníh a odletěl hledat Magrumando. Pnstál na pláži s nachovým pískem, lemované stromy s hojností plodů. Svahy byly zarostlé révou a keříky s bobulemi.

Pod stromem našel sedět starce. Kůže na něm visela v šupinatých záhybech, neměl zuby a jeden oční důlek byl prázdný. Řekl Bolinovi, že je tam už čtvrté jaro, jí, spí a čeká, až se zem přihlásí o jeho tělo.

Bolin si k němu přisedl. „Takže jsi nebyl vybrán.“

Starci se zalesklo v dobrém oku. „To něm pravda. Měl jsem čtyři dobré lovy. Čtyřikrát jsem byl vybrán.“

„Kam jsi šel potom?“

„Do more.“

Och... jenže Eutrijci měli žábry, Bergson neměl. V oceánu vystydlé hrachové polévky žít nemohl.

„Po dvanácti jarech jsi vyšel ven. Co potom?“

„Sloužíme ženám. Když přijde náš čas, znovu lovíme. Když je naše linie vybrána, *tak* znovu *trauchujeme.“*

„A znovu odejdete do moře, vyjdete ven a znovu lovíte. Stojí to za to?“

„Za co?“

Bolin odletěl, aniž se dozvěděl víc. Jedním z důvodů, proč bylo sexuální pátrání tak frustrující, byl ten, že nikdo nedokázal zdůvodnit, proč to dělá. Prostě se to dělalo, instinktivně, pro zachování rodu. Ale jak se do toho připletl Bergson? Sotva mohl mít instinkt, aby zachovával rod žabích lidí...

Helena to vědět bude. Bolin přistál vedle chrámu a vystoupil. Stará žena organizovala skupinu mladých mužů, kteří sklízeli plody vajičkovníku. Řekla Bolinovi, že Helena krmí mladé - a za ampulku zboží ho odvedla k domu ze zeleného jadeitu postavenému na pláži. Několikrát rukama pleskla do vody a odešla.

O minutu později se z vody vynořila Helena, měňavě duhová Venuše, přebrodila na břeh a vyždímala si vodu z chocholu. Byla o půl hlavy vyšší než Bolin, ale pohybovala se s pružnou elegancí štíhlé dívky.

„Boline. Pojď ke mně do domu.“

V místnosti nebyl žádný nábytek - pouze obrovské jmění v poházených kožešinách. Bolin si připadal krásně uvolněný a šťastný. Věděl, že jsou to kůže kaffrejů, a dokud zůstával ve střehu, neviděl nic špatného na tom, že si pocit z nich vychutnával. Díval se, jak Helena chystá čaj a všiml si, že má silnější stehna, plnější rty a ňadra zvětšená do úžasných proporcí. Musel na ni civět, protože řekla: „Náš čas se blíží. Brzy se muži vrátí z lovu, ty vykoupíš kožešiny a my si z těch, kteří nám přinesou oběti lásky, vybereme své druhy.“

Připadal si nevhodně úskočný, ale zeptal se: „Co ti dal jako oběť lásky Bergson?“

Aniž by změnila výraz, postavila vedle něj čaj. „Napij se. Přinesu to.“

Vyšla z místnosti a vrátila se s černou knihou nadepsanou *Doktor Faust.* Sedla si k němu a otevřela ji na značně ohmatané straně. „Tady jsem si našla jméno. A také jsem se dozvěděla, že se milujete stejně jako my.“

Bolin četl:

Kvůli té tváři vyplulo tisíc lodí,

a hořely nedohledné věže Tróje?

Sladká Heleno, dej mi nesmrtelnost polibkem...

Podíval se na ni. „Vy líbáte?“

„Ano.“

Z jejího čistého pohledu se mu naježily vlasy. „Krmila jsi své maličké. Je některé z nich Bergsonovo?“

„Jak by mohl muž mít maličké?“

„Já myslím...“ Zapátral v paměti a nenašel žádné eutrijské slovo pro „dítě“. Zkusil výraz *Alivunewa-Bergson,* znamenalo „maličtí z Bergsonovy rodové linie.“

Usmála se, když to řekl. „Ano. Chtěl bys je vidět?“

Zůstal na pláži a ona znovu vešla do vody. „Dívej se rychle, maličtí ještě nedovedou dýchat vzduch.“

Zmizela v polévkovém moři. Po několika minutách se vynořila znovu a snažila se něco zvednout na hladinu. Když se nad hladinu vynořila hlava, Bolin zalapal po dechu. Terrá-nec a Eutrijec se spojili do podivného hybrida. Místo svalové tkáně byl žlutý hřebínek z hedvábných vlasů. Dírky dětsky tupého nosu zakrývaly membrány. Přivřené oči byly modré a když se na okamžik setkaly s Bolinovýrna, byla v nich nepochybně inteligence. Pak se tvor vykroutil a vklouzl do vody. Neměl ruce ani nohy, jenom dlouhý, kluzký ocas.

„Musí zůstat v moři ještě čtyři jara,“ řekla, když se brodila ke břehu. „Pak mu narostou ruce a nohy a vyjde na souš.“

Zamračil se na ni. „Ještě pořád nechápu, jak jste ty a Bergson...“ Šíje mu zrudla. „Řeknu to na

rovinu. Ten... maličký vzešel z tvého sňatku s Bergsonem. Je to tak? A jak se to stalo?“

„Není to něco, čemu bys mohl porozumět tímhle.“ Ukázala si na hlavu. „Musíš to *zažít.*“

Podíval se do jejích stejnoměrně fialových očí a věděl, že mu takovou zkušenost chce umožnit. Vypadalo to jako příslib nepředstavitelné extáze - ale měl pocit, že by to nemusel přežit

Vrátil se na stanici, kde zjistil, že na opačné straně planety začala sezóna obchodování. Znamenalo to zároveň sezónu páření a znamenitou možnost vyřešit tu k šílenství dohánějící hádanku Jak? Naložil své zboží na výměnu do nákladního vleku, natáhl si na modrou uniformu stratosférický skafandr z neprůstřelné tkaniny a pňbral jeden opasek s municí.

Tň sta kožešinami obtížených Eutrijců couvlo, když vznásedlo s přívěsem ve tvaru buřtu dovedl na pňstání. Než rozložil stůl a své zboží, utvořili dvacet skupin, z nichž každá měla jednu ženu.

Bolin zvedl ruce a muži se začali jeden po druhém šourat k němu a skládat kožešiny. Mnohým chyběly prsty, ruce, nohy; všichni měli prázdné oči a byli vychrtlí. Ženy od poslední návštěvy ztloustly a staly se apatickými. Bolin

pochopil, že jde pouze o dočasnou změnu - ale i tak to byl zvláštní způsob, jak přivábit muže. Bolin cítil k těm obézním kreaturám, které sesbíraly ampulky a odkolébaly se do křoví, následovány suitou nápadníků, jen odpor.

Poslední žena byla vůbec nejhorší. Nohy měla jako obrovská jelita, zaskrcená v místech kolen a kotníků; její prsa byly obludné pytle tkáně, které se rozhoupaly a rozechvěly, když se naklonila, aby své ampulky sesbírala. Její oči byly jako švestky zatlačené hluboko do těstovitého obličeje. Sledovaly ho, jak skládá stůl a schovává jej do nákladního přívěsu. Když vykročil ke vznásedlu, zastoupila mu cestu.

Bolin v duchu zaúpěl. Nechtěl použít na tu starou mrožici zbraň, ani na malý výkon. „Máš spoustu milenců,“ řekl.

Pohrdavě si změřila své ucourané nohsledy. „Jsem silná. Chtějí se mnou *tráuchovat,* aby byli silnější. Ale vybrán může být jen ten nejlepší.“

„Podle čeho rozhodneš, který je nejlepší?“

„Ten, který mánejvíc kůží a ty nejlepší.“ Její oči zabloudily k zaplněnému přívěsu.

„Ty nejsou moje,“ řekl rychle Bolin. „Sbírám je pro někoho jiného.“

Našpulila silné rty. „Ty jsi už vybraný?“

„Ano.“

Otočila se a odešla, třicet mužů za ní. Bolin zamkl vznásedlo a šel za nimi na břeh. Z úkrytu za keřem se díval, jak žena vstoupila po kotníky do vody a zůstala nehybně stát. Muži kolem ní tancovali a zpívali. „*Awkanawlandia.*“ Každý se snažil skákáním a točením překonat ostatní. Po hodině skoro půlka mužů ležela na písku a lapala po dechu. Pak žena zvedla ruku a namířila tlustý prst na jednoho z těch, kteří vydrželi. Když k ní šel, nohy měl ztuhlé jako zmrzlý chřest.

„ *Awana-naskamandupar,*“ zpívali muži, chytili se za ruce a pár obklíčili. Žena se sklonila a dotkla se muže rty. Vyskočil a rozběhl se. Pokusil se kruh prolomit, ale jeho druhové ho hodili zpátky. Spadl

a zůstal ležet. Ještě chvíli sebou cukal a škubal, až nakonec zasténal a znehybněl.

Bolin se díval, jak jeho tělo začíná získávat lesklou, slizovitou průhlednost. Nos vybraného se rozpouštěl do tváře, uši se mu roztékaly, brada propadala. Žena se sklonila k jeho hlavě a otevřela ústa. Pružné čelisti se rozevřely a obsáhly lebku, ramena..

Bolin se odvrátil a žaludek se mu vzbouřil. *Chudák Bergson.*

Když srkavé zvuky utichly, Bolin se otočil zpátky. Žena ležela v mělkém příboji jako prasnice v bahně. Muži stáli kolem ní a rozmazávali po její napjaté, roztažené kůži obsah ampulek. Pak přebrodili na břeh a jako přízraky zmizeli v džungli.

Bolin vstoupil do vody, až mu sahala po kolena, a podíval se dolů. Její odulá masa kolem sebe šířila pižmový pach, který ho píchal do nosu. Hluboko z jejího hrdla uniklo zachroptění a Bolin pocítil vzrušující vinu voyera, který se dívá na něco nemístně osobního a soukromého.

Přes tělo se přelila vlna. Na krku její objevila bulka, která nejdřív vypadala jako vole, ale naběhla do boule velké jako hlava. Sakra! Taky to hlava byla. Rozeznal nezřetelné obrysy nosu, očí a zavřená ústa. Tkán, která ji spojovala s krkem, se prodlužovala a ztenčovala. Přivalila se vlna a vzala tělo s sebou. Když ji zahlédl naposledy, převalovala se v příboji, bezvládná jako mrtvý moroň. Výrůstek byl z krku pryč, ale další vyrůstaly ze zad a z ramen.

Když se vrátil na stanici, Helena na něj čekala s dvaceti muži. Její krása dosáhla dokonalosti, jako číše naplněná po okraj. Ještě kapka a přetekla by - a z ní by byla další tlustá, rozbředlá bachyně.

Otevřel kabinu a pokrčil nos, když ucítil pižmovou vůni, která se z jejího těla linula. „Co je to?“

[M] Přivedla j sem muže, aby pomohli s kožešinami.“

„Nepotřebuji! pomoc. Odveď je zpátky do vesnice.“

Odvedla svou četu na kraj mýtiny a vydala se zpátky sama. Bolin vyskočil ze vznášedla a rychle došel ke kopuli. Přidržel svůj identifikační kroužek u žhnoucí černé skvrnky a díval se, jak se irisový uzávěr roztáhl do bezmála dvoumetrového otvoru. Vešel dovnitř, zavřel za sebou a zhluboka si vydechnul. Kopule byly odolné vůči všemu kromě přímého nukleárního zásahu. Sel k vysílači a vyťukal žádost o automatickou loď. Pak připojil druhý kryptogram: *Z-10. Pošlete spací člun pro nouzovou evakuaci.*

Ve chvíli, kdy natahoval ruku k tlačítku ODESLAT, ho přes nos udeřila pižmová vůně. Otočil se a spatřil Helenu, jak stojí v otevřeném vstupu.

„Jak ses dostala dovnitř?“

Ukázala mu identifikační kroužek. Bolin šel k ní, aby jí ho vzal. V poslední chvíli ustoupila. Bolin k ní přiskočil, vzal jí ho z ruky a pak rychle couvl. Z vůně jejího těla se mu zatočila hlava. Prohlédl si kroužek a poznal, že je Bergsonův. Raději si nepředstavoval, jak k němu přišla.

„Heleno, vrať se do vesnice. Muži přicházejí z lovu. Budeš si muset vybrat.“

„Už jsem si vybrala.“

Bolin váhavě vytáhl zbraň, kterou měl u boku. „Víš, co ta věc dovede?“

„Viděla jsem jak rozbíjí skály a pálí stromy.“

„Spálím tě, jestli neodejdeš.“

„Proč bys to dělal? Já tě miluju.“

„Ty druhé jsi milovala taky. Teď jsou mrtví.“

„Jenom ti, které *jsem netrauchovala.“*

„A ten další už stejně není. Možná to nepovažuješ za důležité, ale tam, odkud pocházím, to znamená, že je člověk mrtvý.“

Nepohnula se. Bolin nastavil zbraň a vystřelil před ni paprsek o nízké teplotě. „Odejdi, Heleno, nebo tě rozstřflún na kousky. Rozumíš tomu?“

Netečně stála dál. Bolin zvyšoval teplotu, až uviděl, jak se tráva na zemi před ní sesychá. Nakonec couvla. Bolin se vrhl vpřed a uhodil do tlačítka, kterým se vstup zavíral. Došel fc infračervenému monitoru a sledoval rudou záři jejího tělesného tepla. Zůstala na okraji mýtiny. Měla v sobě něco, co budilo soucit, ale vzpomínka na Winslowa, Nbuku, Bergsona a Danka mu veškerou lítost z hlavy vyhnala. Pravděpodobně tak čekala i na ně.

Vrátil se k ovládacímu pultu a stiskl ODESLAT. Počkal, až blikne kontrolka, a stiskl POTVRDIT. Místo aby pult zhasl, naskočila na něm další výstraha:

Odesláni plané žádosti o nouzový odsun se trestá okamžitým propuštěním. Obchodníci budou evakuováni pouze v případě, hrozí-U vážné zranění nebo ztráty na životech v důsledku mecha-⅛Ř^ poruchy, přírodní katastrofy, nepřátelské lidské síly, nepřátelské místní formy života nebo nemoci.

Byla Helena *nepřátelská?* Měla kupce ráda - tak jako má někdo rád jablka. Přesto váhal. *Neznáš všechny odpovědi, Boline. Jak to bylo s tím starcem, který se dočkal doteku čtyřikrát?*

Stiskl SMAZAT a podíval se, co říkají snímače. Helena dosud číhala na okraji džungle. Vyběhl ze stanice, odpřáhl

vlek a naskočil do vznášedla. Když stoupal, zahlédl Helenu, jak se na tlustých, beztvarých nohou vleče přes mýtinu. Přetekla přes okraj...

Bolin letěl do vesnice a zůstal ve vzduchu, dokud nenašel stavbu ze zeleného jadeitu. Utěsnil kabinu a spustil se s lodí do mělkého moře. Jeho reflektor nepronikl temnotou ani na dva metry. Pak se v záři objevily tváře zvědavých Eutrijců, vrtících pod sebou pulcovitými ocasy.

Po několika minutách spatřil hlavu s plavými vlasy a modrýma očima. Otevřel blok a napsal: *Jestli to přečteš, zavrť ocasem.* Podržel blok u okénka. Ocas se zavrtěl.

Bolin znovu napsal: *JsiBergsonovo dítě? Jestli ano, zavrť ocasem jednou, jestli ne, tak dvakrát.*

Ocas se zavrtěl dvakrát.

Takže jsi Bergson?

Ano.

Bolin napsal: *Múzu přivolat spací člun, aby tě odvezl na Merovnu. Mravenčí chirurgové by ti dali lidské tělo. Zájem?*

Odpověď byla ne. Bolin se snažil otázku vyjádřit jinak, a vtom zahlédl druhou hlavu se světlými vlasy a modrýma očima. A v dalším okamžiku byly tři... pět... deset... dvacet.

Vy všichni jste Bergson?

Dvacet ocasů se jednohlasně zavrtělo.

Cestou zpátky do stanice uvažoval, jaký osud Bergsona čeká. Ještě dva roky a... vyjdou z moře, plně zformovaní. Dejme tomu, že pak by se jeden dostal ke spacímu člunu. Chtělo by se mu opustit svých devatenáct dvacetin?

Vzdal to. Nedokázal se s představou dvaceti já vyrovnat. Jedno úplně stačilo ... *no jasně, sakra, před vchodem dřepí Helena, jako obří purpurová žába.* Aktivoval zbrojní systémy vznásedla a zalil ji kuželem intenzivního tepla. *Promiň, sladká Heleno, bolíme to víc než tebe.* Shrbeně začala od kupole ustupovat, obrovská stehna se jí při tom třásla. Bolin vyskočil, otevřel průlez a vrhl se dovnitř. Došel k terminálu a vyťukal hlášení: A-l, Z-10.

Měl před sebou dvaadvacet hodin čekání. Otevřel blok a začal psát hlášení, které chtěl odeslat automatickou lodí, protože tak mohlo dorazit osm měsíců před ním.

...Samice se rozmnožují dvakrát ročně a pokaždé vrhnou přibližné dvacet samců. Vzhledem k tomu, ze zásoba potravin je neměnná, nadbyteční samci odpadnou při lovu, kdy všichni kromě těch nejtvrdších zahynou zimou a hladem. Samice sípák z nich vybere toho nejsilnějšího a kontaktem prostřednictvím úst vyloučí jed, který tím, ze rozruší buněčnou strukturu, zahajuje trávicí proces. Pak samce sní a upadne do komatu. Kontakt s mořskou vodou stimuluje růst zárodků, které se nakonec od těla oddělí. Potomci jsou vzhledově identičtí se stráveným samcem. Mají také jeho paměť a získané dovednosti. Jednoduše řečeno, ze samce se stane dvacet kopií jeho samotného.

Výběr partneru splynul s vlastnictvím kožešin. Každý obchodník, který shromáždí kůže, se tak stane hlavním terčem výběru. Nešlo by o víc než pouhou nepříjemnost, nebýt toho...

Jeho pozornost upoutal pohyb za bočním průzorem. Uviděl groteskní, těstovitý obličej a v jeho středu dvě velké nachové oči, zbytnělé a vodnaté, jako plody vajíčkovníku smažící se v silné vrstvě tuku. Tlustý ukazováček napsal na sklo:

Doběhl k okénku a přepnul je, aby zneprůhlednělo. Proměnilo se v mléčný ovál. Na vnitřní straně se vytvořily kapičky vlhkosti. Bolin se kapek dotkl prstem a ucítil teplou slizkost. Pokrčil nos, otřel si prst do kalhot a vrátil se ke zprávě.

... nebýt mimořádné agresivity samic v čase páření. Znepokojivé projevy dohnaly Winslowa, Nbuku a Danka k sebevraždě a otupily Bergsonovo odhodlání do té míry, ze se poddal.

Problém je možno vyřešit tím, ze na Eutrii budou vysíláni jako obchodníci pouze zeny. Takové je moje doporučení.

Caři Bolin, zvláštní agent, E-12

Odložil pero a promasfroval si znecitlivělé prsty. Měl pocit, jako by je měl v rukavicích s hlínou. Uvědomil si, že právě těmito prsty se dotkl slizu na skle. *Nějaké anestetikum...*

Našel lékárničku a nalil si na prsty dezinfekci. Zdálo se, že necitlivost se tím jenom rozšířila dál do ruky. Zatlačil ukazováček do dlaně a otisk tam zůstal. Chytil se za prsty a s tupou hrůzou se díval, jak se ohýbají dozadu jako voskové svíčky.

Nejhorší na tom bylo, že necítil bolest ani chlad - jen záludnou, plíživou smrt těla. Omámeně vyšel z koupelny a za nos ho chytila opojná pižmová vůně. *Je uvnitř.* Podíval se nahoru do observační kopule a spatní, jak z vnitřní strany bubliny kapou dolů krůpěje sražené vlhkosti. Pod schodištěm vznikala z tuhnoucí hmoty hromádka. Díval se, jak se z ní vysunula panožka mléčného slizu, která začala růst a sílit. Sáhl pro blaster, ale pravá ruka mu visela jako zplihlá rukavice. Natáhl levou ruku napříč a zápasil s energetickým seřízením.

Tou dobou už šlo rozeznat deformovanou karikaturu hlavy. Ze dvou chapadel vznikly ruce; pod trupem se utvořily dva

sloupy £ vztyčily se. Hmota se pomalu přeskupila do podoby eutrijské ženy, v níž podle planoucího oranžového chocholu, nachových očí a pižmové vůně, která mu vířila hlavou jako nějaká opojná tekutina, poznal Helenu...

Nastavil blaster na plný výkon a stiskl spoušť. Kopuli pročísl blesk; schodiště se rozpustilo na roztavenou ocel a umělou hmotu. Když se kouř rozptýlil, podlaha byla plná pulzujících červů. Díval se, jak dva splynuli a utvořili kuličku. Dvě kuličky stekly do větší, a pak všechny ty kapky začaly stékat do jediné loužičky.

Tápavě znovu nabil a vystřelil. Tentokrát vyzkoušel tepelný paprsek na jedné kuličce. Škvířila a prskala jako smažící se tuk. Držel paprsek tak dlouho, dokud nezbývala jen mastná skvrna - a tou dobou se už hrudka přetvořila a tyčila se skoro do dvoumetrové výšky. Jako *kdyby se to učilo,* napadlo ho, když znovu nabíjel. Smrt už mu napadla rameno, pravá ruka z něj visela jako medúza a protahovala se vlastní tíhou, dokud se prsty nedotkly podlahy. Stiskl ji těsně pod loktem a nepoužitelnou tkáň ukroutil, jako by to byla karamela. Otřel si lepkavou hmotu do kalhot a ucítil pochmurnou tíhu zoufalství. Cit opustil i jeho drahou raku.

Znovu vystřelil, ale tentokrát udělal do tkáně pouze díru. Viděl skrz její tělo stěnu, ale otvor se mu zaceloval přímo před očima; a obrovská, růžově lemovaná ústa zašeptala: „Booo... liinneeee.“

Obrátil se na útěk, ale pravá noha mu stékala po botě a lepila se k podlaze. Upadl obličejem dolů a cítil, jak se nad ním vztyčila její mohutná postava. Věděl, že se k té situaci hodí jedno čínské přísloví, ale nemohl si je vybavit. Během šesti let v hráškově zeleném moři bude mít na vzpomínání času dost.

Dotek jejích rtů byl balzám, který přinesl úlevu jeho zmučeným nervům. Rozkoš, kterou cítil, byla tak intenzivní, že se jeho tělo začalo svíjet a kroutit; chtělo se mu vděčností křičet.

Sladká Heleno, dej mi nesmrtelnost polibkem. Tvé rty země vysávají duši. Podívej, kam letí...